

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ

Γεωργίου Κουμάκη, Έπαινος και ψόγος στην Άριστοτελική ήθικη Άθήνα - Γιάννινα 1982 (έκδόσεις Δωδώνη) σσ. 44.

Ό συγγρ. τής άνωτέρω έργασίας έχει ως άντικείμενον έν επίμαχον χωρίον τών Έθικών Εύδημείων 1228α 11-15 έν τῷ όποίῳ προσπαθεῖ νά έρμηνεύση και νά διασαφήση κυρίως τās έννοίās «έπαινος» και «ψόγος», έν άναφορᾷ πρὸς τήν «προαίρεσιν» έν συνεχείᾳ έπιχειρεῖ τὸ ιστορικόν τής άποκαταστάσεως τοῦ κειμένου και παραθέτει τās έρμηνείās τών F. Dirlmeier και H. Rachham και M. Woods (πρβ. Aristotle's Eudemean Ethics, Books I.II and VIII, Translated with a commentary, Oxford 1982).

Τέλος προσπαθεῖ νά έρμηνεύση τās άνωτέρω έννοίās έν συνδυασμῷ πρὸς τās μέχρι τοῦδε δοθείσας έρμηνείās εκφράζων έν πολλοῖς ίδίās άπόψεις· χαρακτηριστικόν τής έν λόγῳ Μελέτης είναι ή παράθεσις τών σχετικῶν Πηγῶν μετά τής μέχρι τοῦδε γενομένης Έρεῦνης· χρήσιμον επίσης θά ήτο διὰ τὸν συγγραφέα και τὸ βιβλίον τοῦ R. Bodeüs, Le Philosophe et la Cité, Paris 1982.

A.N. ΖΟΥΜΠΟΣ

Σ. Ζαμπελίου, Βυζαντιναί μελέται, Προθεωρία, Φωτογραφική ανατύπωσις από τās Βυζαντινάς μελέτας τοῦ συγγραφέως εκδόσεως Χ.Ν. Φιλαδελφέως Άθήναι 1857 σχ. 8 μ. σελ. 63. Έξεδόθη υπό τής Έκδοτικῆς Έταιρείας IMAGO και διενεμήθη εις τοὺς συνδρομητās τοῦ περιοδικοῦ ΕΠΟΠΤΕΙΑ.

Τὸ καλαισθητον αὐτὸ τευχίδιον, εις τὸ όποῖον μαζί τὸν Παπαρρηγόπουλον ύπάρχει ή πρώτη φωνή περι τής ένότητος τοῦ Έλληνικοῦ Έθνους και τοῦ συνεχοῦς βίου του, τίθεται εις κυκλοφορίαν σήμεραν επικαίρως, δε οι μὲν λογάδες τοῦ Έθνους, οίκοτρῶς άνεπαρκεῖς, άδρανοῦν, ό δε δχλος τών ήμιμαθῶν ήμιλογίων, τών κυριαρχούντων εις τήν πνευματικὴν άγορὰν καθοδηγεῖ τὸν λαὸν εις λωτοφαγίαν και έθνικὴν άλλοτριώσιν. Έχει καταστή από μακροῦ χρόνου καταφανές, δε ή από τοῦ Μεσαιώνος εχθρα τών Παπικῶν διὰ τήν άρνησιν τοῦ γένους μας νά ύποταγῆ εις αὐτοὺς επηρέασε τήν γνώμην τών Δυτικῶν κρατῶν και από τήν ιστορίαν αὐτῶν πληροφορεῖται τις, δε ή Έλλάς έτάφη τὸ 146 π.Χ. και έκτοτε τὸν τόπον κατάρκησαν Ρωμαῖοι, Φράγκοι και Ένετοῖ και Τοῦρκοι, ένῶ τὸ 1821 επανεστάτησαν οι κάτοικοι οι όποιοι αὐθαίρετως ώνόμασαν εαυτοὺς Έλληνας, ένῶ ήσαν άπλῶς ρωμιοί — ροῦμ τουρκιστί.

Ό Κ. Παπαρρηγόπουλος άπέδειξεν δε οὔτε οι Ρωμαῖοι οὔτε οι Φράγκοι οὔτε οι Τοῦρκοι διέκοψαν τήν ένότητα τοῦ βίου τών Έλλήνων και τήν αὐθυπαξίαν των κάτῶ από τήν παρουσίαν τών επικυριάρχων τούτων.

Ό Σ. Ζαμπέλιος με τήν Προθεωρίαν του αναλύει τὰ ιστορικὰ γεγονότα και παρουσιάζει δείγματα αξιόπιστα, δε οι Έλληνες υπό τοὺς κυριάρχους τούτους διετήρησαν τήν ταυτότητά των και μετεμόρφωσαν τὸ Κράτος εις ελληνικόν. Άποδίδει τήν πλάνην τοῦ Μοντεσκιέ, τοῦ Γίββωνος και άλλων, δε τὸ Βυζάντιον ήτο τὸ παρηκμασμένον Ρωμαϊκόν κράτος, εις εσφαλμένας εκτιμήσεις τών Βυζαντινῶν χρονογράφων,

οί όποιοί άσχολούμενοι μέ τόν βίον τοῦ Παλατίου δέν παρηκολούθουν τόν παλμόν τῆς κοινωνίας.

Οί λόγοι εκείνοι ἐθώρησαν τὸ Ἀνατολικὸν κράτος ρωμαϊκὸν καὶ δέν ἀντελήφθησαν, ὅτι οἱ Ἑλληνες γενόμενοι χριστιανοὶ ἀπηρνήθησαν τὴν προσωνομίαν τοῦ Ἑλληνος, διότι ἡ λέξις ἐσήμαινε τὸν ἐθνικόν, τὸν ἀντιχριστιανὸν καὶ ἔτσι μετέβαλον τὸ κράτος εἰς Γραικορωμαϊκόν μὲ συγχώνευσιν τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας, τῆς χριστιανικῆς θρησκείας καὶ τῶν ἀνακτορικῶν νόμων. Τὸ σχίσμα μὲ τοὺς Δυτικοὺς ἐπὶ Φωτίου καὶ Κηρουλαρίου καὶ ἡ ἔμμονῆ μὲ τὸν Μάρκον Εὐγενικὸν ἐσταθεροποίησαν κατὰ τὸν Ζαμπέλιον τὸν πλήρη διαχωρισμὸν τῶν Δυτικῶν ῥωμαίων ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Ἀνατολὴν μὲ τὸ Ἑλληνικὸν ἐγώ. Ἡ Ἑλληνοποίησις ἤρχισεν ἀπὸ τοῦ Δ' καὶ Ε' αἰ. μ.Χ. σύμφωνα μὲ τὰ γεγονότα. Καὶ ἐνῶ εἰς τὴν Δύσιν ἐσημειώθη παρακμὴ τῶν Ῥωμαίων, εἰς τὴν Ἀνατολὴν εἶχομεν Ἀναγέννησιν τῶν Ἑλλήνων μετὰ τὸν Φώτιον. Ἡ Κωνσταντινούπολις ἦτο ὄχι μόνον ἡ Νέα Ρώμη, ἀλλὰ καὶ αἱ Νεαὶ Ἀθῆναι. Μὲ τὴν δογματικὴν διαφορὰν πρὸς τοὺς Δυτικοὺς διεσφαλίσθη ἡ ἐθνικὴ ἐνότης που εἶχεν ἀρχίσει νὰ διαμορφουταὶ βαθμιαίως ἀπὸ τοῦ Δ' αἰ. μ.Χ., μὲ τοὺς Ἑλληνας δὲ λογίους τῆς Ἀναγεννήσεως, τοὺς Διδασκάλους τοῦ Γένους, τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τοὺς κλέφτες καὶ ἀρματολῶδες ἐξέλαμψε τὸ 1821 ἡ ἐνότης τῆς ἱστορίας, τῆς θρησκείας καὶ τῆς παιδευτικῆς παραδόσεως τῶν Ἑλλήνων.

Π.Κ.Γ.

Ἀγγέλου Β. Γιαννούλη, Γενεαλογικοὶ πίνακες Ἑλληνικῆς Μυθολογίας, Ἐκδοσις Δραματικῆς Σχολῆς Ἀγγ. Γιαννούλη, Ἀθῆναι 1982 (Φωτοτυπημένον), σχ. μέγα.

Τὸ ἐν τίτῳ ἔργον εἰς σχῆμα μέγα ἐκτείνεται εἰς 13 σελίδας κειμένου καὶ εἰς ὀκτῶ μεγάλους διπτύχους πίνακας. Εἶναι λιτὸν καὶ ἀπέριττον, δέν ἐκτείνεται εἰς μακρὰς ἀναλύσεις καὶ λόγους μὴ ἀναγκαίους, ὅ,τι παρέχει δὲ εἶναι κυρίως ἡ πληροφόρησις.

Περιέχει τὰ ὀνόματα τῆς ἀρχαίας μυθολογίας τὰ ὁποῖα εἶναι ἐνυφασμένα μὲ τὰ λογοτεχνικὰ ἔργα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ Λατίνων, ἀλλὰ καὶ πολλῶν νεωτέρων λογίων συγγραφέων, ὧν ἰδιαίτερος ἀξιομνημόνευτοι ὁ Σαίξπηρ καὶ ὁ Γκαίτε. Ὅταν ποτὲ ἠθέλησα νὰ παρακολουθῆσω εἰς τὸ Βερολῖνον παιζόμενον τὸ Β' μέρος τοῦ Φάουστ, ἐχρηιάσθη νὰ καταναλώσω μίαν ἡμέραν εἰς τὴν βιβλιοθήκην, πρὸς ὑποβοήθησιν τῶν φιλολογικῶν μου γνώσεων διὰ τὰ ἀναρίθμητα μυθολογικὰ πρόσωπα ποῦ ἐμπλέκει εἰς τὸ δράμα τοῦ ὀ ἀρχαιόπνευστος ἐκεῖνος συγγραφεύς, ποῦ εἰς τοὺς παλαιούς μύθους ἐβλεπεν ὑπὸ ἄλλην μορφήν τὰς συγχρόνους ἀτραποὺς τῆς σκέψεως.

Τὰ ὀνόματα ἔχουν συλλεγῆ κυρίως ἀπὸ ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Ἡσιόδου καὶ τὴν Βιβλιοθήκην τοῦ Ἀπολλοδώρου, ἔχουν δὲ καταταχθῆ εἰς οἰκογενείας κατὰ τρόπον εὐφυᾶ καὶ πρακτικόν μὲ τὰ δένδρα καταχωριζόμενα ὄχι καθέτως, ἀλλὰ ὀριζοντίως. Διὰ τῆς ὀριζοντίου διατάξεως ἐπιτυγχάνεται ὅστε ἡ διαδοχὴ τῶν γενῶν νὰ ἐκτείνεται πρὸς τὰ δεξιὰ κατὰ γενεάς εἰς δέκα στήλας ἐκπροσωπούσας ἀντιστοίχους γενεάς. Ἀξιοσημείωτον ὅτι μετὰ τοῦ πατρὸς συγκαταγράφεται καὶ τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς.

Εἰς τοὺς ὀκτῶ μεγάλους, δεκαστήλους κατὰ τὸ πλεῖστον πίνακας, καταχωρίζον-